

Rozhodl-li se kupující u výkonu volby dle čl. 356 obch. z., dav dodatečnou lhůtu k plnění, při nedodržení této požadovati úhradu škody pro nesplnění, jest volba jeho definitivní a nemůže již požadovati plnění in natura.

Firma A zakoupila podle uzávěrky ze dne 8. května 1915 od žalovaného B 500 m³ dříví, které se jí tento zavázal dodati dle možnosti. Žaloba její, aby B odsouzen byl dodati jí do uzavírky se nedostávající zbytek, byla ve všech stolicích zamítnuta.

Z důvodů první stolice: Dopisem ze dne 3. prosince 1917 urgovala A zbytek a dodala, »nebude-li dříví do 1. března 1918 dodáno, nepřijmu je více, nýbrž jinde zakoupím a budu domáhati se na Vás náhrady škody«. Tímto dopisem vykonala žalobkyně právo volby dle čl. 355. obch. z. vyhrazené a nemůže žádat nyní opětné splnění smlouvy (čl. 277, 356 obch. z.). Že byl žalovaný v prodlení s dodávkou, plyne z toho, že dosud zbytek dříví nedodal, a nebylo třeba rozebíratí otázku, stalo-li se tak vinou jeho či nikoli a bylo-li mu možno, když byl na vojně, ve lhůtě mu dané dříví dodati, poněvadž podmínka »dodání dle možnosti« byla smluvena ve prospěch žalovaného a měla by význam jen v tom případě, kdyby žalovaný chtěl dodávati po lhůtě (po 1. březnu 1918) a žalobkyně by plnění odmítala.

Z důvodů nejvyššího soudu: Pokud jde především o důvod č. 4. § 503 c. ř. s., na němž závisí oprávněnost důvodu č. 2 téhož paragrafu, jest pro posouzení otázky, byla-li žalobkyně volbou ve smyslu čl. 355 a 356 obch. z. dopisem ze dne 3. prosince 1917 vykonanou vázána, či zda přes to jest oprávněna ještě žádati splnění smlouvy, rozhodným obsah tohoto dopisu a právní stav, jaký tímto dopisem byl mezi stranami stvořen.

Dle tohoto dopisu udělila žalobkyně žalovanému ke splnění smlouvy dodatečnou lhůtu do 1. března 1918 s pohrůžkou, že po uplynutí této lhůty další přijetí dříví odepře, dříví jinde zakoupí a žalovaného bude žalovati na náhradu škody. Žalobkyně tvrdí, že se teprve z dopisu žalovaného ze dne 9. prosince 1917 dověděla, že žalovaný vykonával domobraneckou službu, a uvádí, že jí žalovaný v tomto dopise sdělil, že mu nebylo možno dříví dodati, poněvadž se svého obchoďu z tohoto důvodu musil vzdát. Žalobkyně dopis ten nepředložila, takže doslovné znění jeho není známo, avšak z toho, co žalobkyně o obsahu jeho uvádí, dlužno souditi, že žalovaný sice žalobkyni vysvětloval nebo se omlouval, proč dříví nemohl dodati, neplyne však z něho, že by byl s rozhodnutím žalobkyně dopisem ze dne 3. prosince 1917 učiněným nesouhlasil nebo proti stanovisku žalobkyně v něm zaujatému ně-

jakým způsobem se ohradil. Poněvadž pak žalobkyně netvrdí, že by byla toto své stanovisko později změnila, musil žalovaný právem přepokládati, že žalobkyně dodání dříví více nežádá, že i kdyby dodáno bylo, je nepřijme, nýbrž že bude na něm požadovati náhradu škody a neměl tedy příčiny, aby zbytek dříví, který měl ještě dodat, pro žalobkyni opatřoval a jí dodával. Právní stav vytvořený oběma dopisy shora citovanými byl tedy ten, že žalobkyně ve smyslu čl. 355 a 356 obch. z. se rozhodla pro náhradu škody, a žalovaný toto rozhodnutí mlčky akceptoval. Následkem toho jest žalobkyně na toto své rozhodnutí vázána a není třeba se obíratí otázkou, byl-li žalovaný v prodlení čili nic, zda toto prodlení zavínil anebo zda je tu některý z případů vyšší moci uvedených v závěrečném listě.

Byla tedy věc soudy nižšími správně posouzena a následkem toho nebylo se třeba obíratí dalšími námitkami žalovaného a prováděti důkazy o nich nabízené. Tím padá také uplatňovaný důvod dovolací č. 2 § 503. c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. června 1920, Rv I 225/20.

—er.

Žádá-li bytová komise obce zřízená podle §u 22. zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. za povolení soudní exekuce k vydobytí svého rozhodnutí o zabránění bytu proti postiženému nájemníkovi, jest povinna přiložiti ku svému návrhu úřední potvrzení vykonatelnosti zabíracího rozhodnutí (§ 31. cit. zák. a § 54 ř. ex.)

Obec U. H. zřídila dle § 22. z. o zabírání bytů čís. 592 z r. 1919 bytovou komisi, kteráž rozhodnutím svým ze dne 26. března 1920, vydaným toliko proti jednomu z manželů, obývajících byt najatý, vyslovila zabránění tohoto bytu ve prospěch obce, aniž dala předepsaná poučení o opravných prostředcích. Postižený nájemník podal sice včas u obecního úřadu písemné laické vyjádření, v němž žádal za zrušení tohoto zabránění a vyložil své důvody proti zabránění tomu. Avšak obecní úřad nepovažoval tuto písemnost za odpor ve smyslu § 27. zab. z. a písemnost nájemníkovu nepředložil nadřízené instanci.

Na to bytová komise podala u exekučního soudu proti oběm a manželům návrh na povolení exekuce vyklizením zabraněného bytu.